

Reserapport från Indienresan 11-19 februari 2020

JVV's styrelsemedlem Markku och jag sammanstrålade på Helsingfors flygplats. Därifrån tog vi nattflyget till Delhi. Markku hade fixat biljetter till nattåget mot Tori, men vi måste vänta 10 timmar på avgången, som skedde från en station i andra änden av Delhi. Efter lång väntan tog vi med vårt pick och pack på tre olika metrolinjer i god tid för ytterligare väntan. När det var dags för avgång gick vi upp på den perrong som annonserats. Men det kom inget tåg. Det var inställt, något som alla med en indisk mobil fått veta, men inte de med en svensk mobil – förrän två dagar senare. Enda lösningen var nu att ta metrovägen tillbaka till flygplatsen, fixa övernattning (vilket inte var helt lätt) och boka flygbiljetter via internet till morgonen därpå. Allt ordnade sig, även om det blev lite dyrt. Väl framme i Ranchi möttes vi av Rajesh som tog oss med bil till JV. Vi kom faktiskt fram något tidigare än om vi tagit tåget...

Jag ska göra en kort sammanfattning av mina upplevelser. Som alltid här i livet finns det både positiva och negativa sidor att belysa. Jag börjar med de positiva.

Infrastrukturen

När vi väl tagit oss ur trafikjaket i Ranchi möttes vi av en tvåfilig asfalterad väg med planterad mittremsa större delen av den långa vägen till McCluskieganj. Sista biten var visserligen inte tvåfilig, men asfalterad. Dessutom var hela vägen från byn McCluskieganj via Jagriti Vihara till skolporten i Dumaro också asfalterad!

På Jagriti Vihara var vägarna sopade och i skapligt skick. Sopat var det också runt alla hus och viss röjning av sly i "skogen" var också gjord.

Till infrastrukturen hör ju också elförsörjningen och den fungerade till 100% i såväl Guesthouse som i kök/matsal på grund av solcellerna. Tillsammans med Jayas efterlämnade mobila WiFi kunde vi också nå ut till omvärlden precis som hemma även om det kostade en del.

Även vattenförsörjningen av kallt såväl som varmt från Markkus vattencistern fungerade enligt plan. När jag reste hem var solpumpen också inköpt och leveransklar för installation, något som vi berättade om i Medlemsbrev 2/2020. Leverantörerna gjorde jobbet tillsammans med Markku och en god vän till JV - Josef.

Fastigheterna

Till det positiva hör att Guesthouse, kök och matsal och skolhuset är helt OK. Det gällde även flickinternatet, med undantag av en liten krossad ruta i duschrummet. Vi kunde använda "Caféhörnan", som Inger, Anders och Maria ställt i ordning, även om tavlorna var nertagna och låg staplade i en hög. Mer om fastigheterna längre ner.

Människorna

Rent generellt kan jag informera om att alla säger att de mår bra, men det är en sanning med modifikation. Mycket handlar om brist på pengar. Husmors man Kashenat reser bara ut med sin barberarväska när någon ber om hans hjälp, chauffören Vincents fru Pushba mår bättre men inte bra. Dottern har jobb som förskollärare. På området bor också Michel, som är arbetslös, men hans fru Lucy har ett statligt jobb inom mödrahälsovården.

I "ledningsgruppen" har Hari lite fysiska problem, men Rajesh, Sushil och hans fru Shusma, som var med på JV, mår bra. Vi fick också veta att Paras är svårt sjuk. *I senaste Medlemsbrevet kunde vi senare berätta att han avlidit som en följd av en strupcancer.*

Mötet med Jayas lillebror Hari (75 år) sista kvällen i Ranchi var positivt. Han kunde, likt Jaya, se med lite humor på tillvaron. Han visade mig att han börjat skriva ner JVs tidigaste historia på engelska i sin

mobil! Även Sushil håller för övrigt på att skriva en bok om "Mina möten med Jaya", men den blir på hindi.

Ägandefrågan

Det är föreningen JV som äger mark och byggnader och alltså inga privata personer. Den som tecknar firman är och har alltid varit Paras. *Vi avvaktar nu information om vad som gäller efter hans död.* Men skulle delar av eller hela fastigheten säljas ska vinsten gå till en motsvarande verksamhet eller till staten. Detta beslutas av en styrelse på 7 personer, där ordföranden idag är en adivasiman. Styrelsen i sin tur väljs av ett representantskap bestående av 50 personer. De skulle träffas den 15 mars. 50 byar är formellt anslutna till JV, ytterligare 50 mer inofficiellt.

Visionerna

Framtidsvisionerna är väldigt konkreta. I stort handlar det om att i förlängningen återställa JV till det det var en gång. Alla tre Rajesh, Sushil och Hari var alla överens om detta. Vid representantskapsmötet skulle de sjösätta dessa tre projekt. Vid mitt möte på JV fanns följande planer:

Projekt 1: Träningscenter för kvinnor. 2- 3veckors fortbildnings- och träningskurser i hantverk inkl. marknadsföringsmetoder och viss teori. Förläggning i flickinternatet. Flera hus ska iordningsställas för ändamålet. (Kanske man nappade på Markkus förslag att låta Vincent fixa en skrotfirma som köper all gammal metallskrot som fyller husen).

Ev. kan man få statliga medel till detta. Ansökan skickas in efter 1 mars.

Projekt 2: Dagskola (09.00-15.00) på högstadienivå för i första hand flickor, i förlängningen även pojkar. Vill starta med 25 flickor, men i förlängningen 25 flickor + 25 pojkar.

Projekt 3: Hälsocenter "Nursing training center". Tanken är att det är bättre att utbilda alla kvinnor i rollen som mamma än att utbilda en barnmorska som ska resa runt. Detta ska givetvis ske i samarbete med sjukvårdspersonalen. Man vill för övrigt inte använda begreppet Sjukhus, snarare Vårdcentral. Håller med, men det gör inte amerikanerna.

Stora visioner alltså. Men deras tro är att så snart igångsättandet startat blir det inte svårt att få personal/lärare. Och starten ska ske i höst, så "om det kommer svenskar hit i oktober/november så är det liv och rörelse här". *Tyvärr har ju Coronaepidemin satt käppar i hjulet för detta tillsvidare.*

Besökare

Under tiden jag var där var det uppskattningsvis 150 besökare på området. 100 av dessa kom med en busslast från en högskola. Dom pratade Sushil med, men "skulle man börja ta betalt skulle folk sluta att komma". 20 var vänner till en kristen präst som kom med sina vänner efter gudstjänsten.

Kontakten med JVV

Redan innan jag tog upp det hade man bestämt att skicka månatliga rapporter till oss. Rajesh lovade också att, i enlighet med revisorernas önskemål, skicka över en rapport om hur våra pengar har använts. Enligt honom är det inga problem att få fram dessa fakta.

Jag tolkade det som att Rajesh är "spindeln i nätet" och ännu mer nu efter Jayas död. Hans ledord är att "jag vill jobba på samma sätt som Jaya, men jag är inte Jaya". I arbets sättet ingår en tydlig förankring hos alla inblandade. Det tycks som om Rajesh skriver alla protokoll, bokför, sköter korrespondens och att de övriga kollar/justerar och skriver under. Av Jaya har han också lärt sig att genast säga "ja" till förslag som är bra, men i övrigt fundera i lugn och ro. Jag presenterade också statusen i vår egen organisation, så att de är medvetna om denna.

Så till det negativa, för visst fanns det sådana upplevelser också.

Fastigheterna

Första dagen möttes jag av en "städpatrull" som kom från Konferenshuset. Varför förstår jag inte då taket fortfarande är "ihåligt" och i princip samtliga (!) fönsterrutor trasiga.

80% av fönsterrutorna på Vårdcentralen var också trasiga i någon omfattning.

Ännu var inget gjort med tanke på minnesutställning i Biblioteket eller med något monument vid Jayas "grav". Svaret var att "byborna funderar", men vad det står för är svårt att säga.

Och så alla oanvända hus som kanske borde rivas, men som finns med i de framtidsplaner som man presenterade för oss.

Omgivningen

Ytterligare två tegelbruk är igång mellan McCluskieganj och JV så det är en koldoft över området.

De gamla murarna är delvis trasiga så det var såväl kor som getter på området. Kändes ändå som de gjorde ett gott jobb med att beta av gräs mm – så länge inga odlingar är igång.

Vårdcentralen

För en månad sedan "försvann" doktorn utan att meddela sig. När vi var där kom han en dag, för han ville ha lön för den senaste månaden. Det fick han inte och han var dessutom uppsagd för han hade gjort något som inte stämde med JVs policy. Vad det var fick vi inte veta. De letar efter ny doktor nu.

Verksamheten

All energi läggs nu på att vara en aktiv del i det stora nätverk av byar som är kopplade till JV. Det betyder att man fortfarande på olika sätt stöder utbildnings- och demokratiseringssatsningar, men att verksamheten på Campus JV för närvarande är minimal med undantag för en del seminarier och sammankomster.

Det var ett kort besök, men mycket hände under tiden som t ex deltagande i en protestantisk mässa med barndop inkl. stor dopfest, besök i Dumaros "mönsterskola", som JV varit med om att bygga upp. Vi fick också vara med om att sjunga en sång tillsammans med Dumaroskolans styrelseordförande som kunde såväl "Faster Ingeborg" som "Räck mig din hand..." på svenska, något han för många, många år sedan lärt sig på JV av vår volontär Rosa Falck. Med Markku som resällskap blir det också långa morgonpromenader ...

Hemresan inkluderade övernattnig på ett litet hotell i Delhi. Det behövdes tre taxibilar för att hitta dit, förutom "goda" förslag från indier längs vägen som ledde mig in i gränder med kossor. Efter 45 minuter var jag slutligen framme och blev väl mottagen. Nästa gång ska jag komma ihåg att det finns något som heter Google Maps!

Ljungskile 2020-09-10

Per